

Αθήντος προσεχώς τοῦ Ζ' ἔτους τῆς «Εστίας», ὅσοι τῶν κυρίων συνδρομητῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι λαμβάνοντες τὸ φύλλον καὶ κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος, παρακαλοῦνται νὰ ἀποστείλωσιν ἐγκαιρῶς τὴν ἐτησίαν αὐτῶν συνδρομὴν, ἵνα μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τῆς πρὸς αὐτοὺς ἀποστολῆς τοῦ φύλλοντος.

Τὸ γραφεῖον τῆς «Εστίας» κεῖται ἐν ὁδῷ Ἀρχέσιμον, ἀρ. 9, ὀλίγον ἀνωτέρω τῆς μεγάλης οἰκίας Κούπα.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἐπιστήμη, Καλλιτεχνία.

Ἡ ἀνγγελία μὲν πρό τινας οἱ φοιτηταὶ τοῦ ἐν Ὁξωνίᾳ πανεπιστημίου παρέστησαν λίαν ἐπιτυχῶς καὶ δὴ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἑλληνικῇ τῷ ἐξοχώτατον τῶν ἀισχυλείων δραμάτων, τὸν Ἀγαμέμνονα. Τοῦτοσι φιλοτιμῶς ἀμιλλόμενοι οἱ φοιτηταὶ τοῦ ἐν Κανταβριγίᾳ πανεπιστημίου εἰδόμενοι τὸν παρελθόντα μῆνα ἐπὶ τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἐσπέρας τὸν Ἀλκάντα τοῦ Σοφοκλέους. Ἡ ἐδρυμένη αἰθούσα τοῦ πανεπιστημίου μετεποιεῖτο εἰς θέατρον ἐπέφρυσαν δὲ κατὰ τὴν πρώτην παράστασιν 850 θεαταί, τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς λογίας ἀγγλικῆς κοινωνίας, ἄνδρες οὐδεμίαν ἔχοντες χρεῖαν νὰ συμπαραλάβωσι μεταφράσεις ἀγγλικῆς, ἀπὸ πολλοῦ νοοῦντες τὸ ἑλληνικὸν κείμενον, ἐνίοι δὲ καὶ ἀπὸ μνήμης αὐτὸ εἰδότες. Οὕτε κυανοῦν οὐρανὸν ἔβλεπον οἱ θεαταί, οὔτε θάλασσαν, οὔτε ἐπὶ σκηνῆς προσωπεῖα ἢ κοθόβρους. Συνεισέθησαν ὅμως ἅπαντες ὑπὸ τῆς προσφύου ἀπαγγελίας καὶ παραστάσεως καὶ ὑπὸ τῶν χορῶν, οὓς ἐμέλisen ὁ καθηγητὴς Μάκφερρεν.

— Ὁμοίως δὲ καὶ ἐν Βέρνη τῆς Ἑλβετίας ἀνεβιβάσθη ἐπ' ἐσχάτων ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ δημοτικοῦ θεάτρου ὁ «Οἰδίπους τύραννος» τοῦ Σοφοκλέους, ἑλληνιστὶ παρασταθεὶς ὑπὸ μαθητῶν τοῦ αὐτοῦ Γυμνασίου. Τὴν διδασκαλίαν τοῦ δράματος διωργάνωται μετὰ πολλῆς φιλοτιμίας ὁ πρύτανης κ. Hiltzig, τὴν δὲ μελοποιήσιν τῶν χορικῶν ᾠμάτων καὶ τὴν ἄσκησιν τοῦ χοροῦ εἶχεν ἀναλάβει ὁ κ. Munzinger. Ἀποσπότης ὑπῆρξεν ἡ συρροὴ τοῦ κοινου κατὰ τὴν παράστασιν, ἥτις διεξήχθη μετὰ μεγίστης ἐπιτυχίας. Πάντα τὰ πρόσωπα ὑπεκρίθησαν καλῶς τὸ μέρος των, ἰδίως δὲ Θασμασίας ἐπέτυχεν ὁ τὸ πρόσωπον τοῦ Οἰδίοδος υποκριθεὶς, συγκινήσας βαθυτάτα τοὺς θεατὰς, ὅτε ἀνακαλύπτων τὸ ἀπαίσιον ἔγκλημα εἰς ὃ εἶχεν ὑποπέσει ἀποδύρεται τὴν φρικτὴν τύχην του καὶ τὴν τῶν ἀποστατέρων αὐτοῦ θυγατέρων. Τὸν χορὸν ἀπετέλουν 12 πρόσωπα, ὑπῆρχε δὲ καὶ μικρὰ ὀρχήστρα ἵνα συνοδεύῃ ψαλλόμενα τὰ χορικά ᾠματα τῶν μακροτέρων τούτων ἐψάλλετο μόνον ἡ πρώτη στρόφη, τὸ δὲ λοιπὸν μέρος ἀπηγγέλλετο ὑπὸ τῶν κορυφαίων τῶν χορῶν ἀμοιβαῶς, τοῦτο δὲ ἐγένετο εἰς ἀπλοποίησιν καὶ συντόμωσιν τοῦ ἔργου τοῦ χοροῦ, καὶ συνετέλεσε μεγάλως εἰς τὴν καλὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ὅλου ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ ἐκ περιεργίας προσελθόντες καὶ δυσπιστίαν ἐκ τῶν προτέρων ἐκφεύζοντες ἀπῆλθον τὸν θεάτρον ὁμοιογόνους ὅτι ἡ ἐπιτυχία ὑπῆρξεν ἀνωτέρα πάσης προσδοκίας.

— Ἐν Βερολίῳ ἐκδίδεται λίαν προσεχῶς πολυτελέστατον καὶ καλλιτεχνικώτατον πόνημα «Ἀρχαιολογικὴ Συλλογὴ Σαβούρφ, μνημεῖα τῆς τέχνης ἐξ Ἑλλάδος, ὑπὸ Ἀδόλφου Φυρτβάιγγερ». Ὁ γνωστὸν, ἡ ἀρχαιολογικὴ συλλογὴ τοῦ κ. Σαβούρφ (πρώην πρεσβυτοῦ ἐν Ἀθήναις) περιέχει ἀνεκτίμητα λείψανα ἀρχαίας τέχνης, ἀγαλλίατα καὶ πῆλινά ἀγγεῖα, ἰδίως ἐκ Τανύγρας, Ἀθηνῶν, Μεγάρων καὶ Κορίνθου. Ὁ κ. Σαβούρφ, κατὰ τὴν ἐν Ἀθήναις διατριβὴν του, ἠγόρασε τὰ πλείστα τῶν ἀρχαίων τούτων κειμηλίων τέχνης ἀντὶ ἀδρότης τιμῆς. Τὸ ὅλον πόνημα θὰ ἀπερσιθῇ ἐν 15 διανομῶν, ὧν ἑκάστη τιμᾶται τριάντονα δύο φράγκων καὶ ἑγγίστα. Αἱ εἰκόνες τῶν κυριωτέρων ἀγαλμάτων καὶ ἀγγείων θὰ ἀποτελεσθῶσι δι' ἡλιοτυπίας καὶ

χρωμολιθογραφίας. Τὸ ἐρμηνευτικὸν μέρος, συνταχθὲν ὑπὸ τοῦ δοκίμου ἀρχαιολόγου Φυρτβάιγγερ, δημοσιεύεται γερμανιστὶ καὶ γαλλιστὶ. Ὁ γίνωσι δὲ δύο ἐκδόσεις γερμανικὴ καὶ γαλλικὴ.

— Τὸν παρελθόντα Ὀκτώβριον ἀπεβίωσεν ἐν Βουδαπέστη τῆς Οὐγγαρίας ὁ Ἰωάννης Arany, ὁ διασημώτατος τῶν συγχρόνων ἐπικῶν ποιητῶν τῆς Οὐγγαρίας, οὗτινος ἡ μετάρρασις τοῦ Ἀριστοφάνους ἐν οὐγγρικῇ γλώσσῃ θεωρεῖται ὡς ἀμίμητον παράδειγμα μεταφραστικῆς τέχνης.

— Ἐν τῇ «Πατρίδι» τῶν Παρισίων ἐδημοσιεύθη ἐπιστολὴ, ἣν ὁ περιφανὴς χημικὸς Γ. Ρουβιδιένας πρὸς ἅπαντα τὰ μέλη τῆς ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ χημικοῦ Δυμᾶ συστάσεως ἐπιτροπῆς πρὸς καταστοφὴν τῆς φυλλοξήρας. Ὁ λόγιος ἀνὴρ ἀξιοῖ νὰ ἀπονεμηθῇ αὐτῷ τὸ προτεθὲν ἔπαθλον 300,000 φράγκων, διότι κατώρθωσε νὰ ἀνακαλύψῃ φάρμακον, οὐ μόνον κωλύον τὴν διάδοσιν τῆς Phylloxera vasitrix ἀλλὰ καὶ συνεπαγόμενον τὴν παντελὴ αὐτῆς φθορᾶν.

— Συντελέσθη ἐν Βερολίῳ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Σχάπερ ἡ συμπλήρωσις τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Πραξιτέλους.

— Ἀπεφασίσθη ἐν τῷ φιλολογικῷ συλλόγῳ «Παρνασσῶ» ἡ σύστασις πέντε εἰδικῶν τμημάτων, ἐψηφίσθη δὲ καὶ ὁ ὀργανισμὸς αὐτῶν. Τὰ πέντε τμήματα εἶνε τὰ ἑξῆς: 1) τὸ «Θεολογικόν» 2) τὸ Φιλολογικόν καὶ Ἀρχαιολογικόν 3) τὸ Νομικόν καὶ τῶν Πολιτικῶν ἐπιστημῶν 4) τὸ Φυσικογνωστικόν καὶ 5) τὸ τῶν Καλῶν τεχνῶν. Ἐν ἑκάστῳ τμηματι θὰ μελετῶνται καὶ προσεργάζονται αἱ εἰς τὸν Σύλλογον ὑποβαλλόμεναι προτάσεις ὡς καὶ τὰ ὑπ' αὐτοῦ προτεινόμενα σχετικὰ πρὸς τοὺς κλάδους τῶν τμημάτων. Συζητοῦνται εἰδικὰ θέματα. Ἐφευρίσκονται μέσα πρὸς σύστασιν διαγωνισμῶν κλπ. Ἀποτελοῦνται δὲ τὰ τμήματα ἐκ πάντων τῶν ἐν Ἀθῆναις μελῶν, δυναμένων νὰ ἐγγραφῶσιν εἰς ἐν τῶν τμημάτων ἢ καὶ εἰς πλείονα.

— Ἀπέθανεν ἐν Νεαπόλει τῆς Ἰταλίας ὁ διακεκρίμενος καλλιτέχνης Λεωνίδας Δρόσης μετὰ μακρὰν καὶ ὀδυνηρὰν νόσον. Εἰς τῶν ἀρίστων γλυπτῶν τῆς νέας Ἑλλάδος καταλείπει πλείστα τοῦ δόματος αὐτοῦ μαρμάρινα μνημονεῦματα, ἐν οἷς καὶ τῆς Σιναίας Ἀκαδημίας τὰ ἀετώματα καὶ τὰ ἐπὶ τῶν μαρμαρίνων στύλων αὐτῆς μεγάλα ἀγάλματα τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀθηνᾶς.

— Ὡραῖαν εἰκόνα «τῆς ἐν Σαλαμίνι ναυμαχίας» ἐξωγράφισε κατὰ παραγγέλων τοῦ ὑπουργείου τῶν Ναυτικῶν ὁ καλλιτέχνης κ. Βολανάκης, ὁ καὶ πλείστας ἄλλας θαλάσσιους σκηνὰς εἰκονίσας μετὰ πολλῆς τέχνης καὶ χάριτος, ὧν μία, ἡ κοινιστὴ τὴν «ἐν Μίσση ναυμαχίαν» κοσμεῖ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας τὰ δώματα. Ἡ τελευταία τοῦ αὐτοῦ εἰκὼν, μῆκος ἔχουσα ἐνὸς μέτρου καὶ ἐξήκοντα ἐκατοστῶν καὶ πλάτος ἐνός, παρίσκει τὰ κατὰ τὴν πρώτην σύρραξιν τῶν νηῶν. Εἰς τὸ βόθρυ φαίνονται τὰ γραφικὰ ὄρη καὶ αἱ ἀκταὶ τῆς ἱερᾶς Σαλαμῖνος φωτίζονται ὑπὸ φωτὸς μαγευτικοῦ, ἐνῶ ὁ πόντος ἀνέμος ῥέστα ἡδὴ ἐξογκῶν τὰ ἱστία τῶν πλοίων καὶ ἀδελκίζων τὴν θάλασσαν κατὰ μικρὰ καὶ ποικιλοτρόπως κυλινδούμενα κύματα, ὡς συμβαίνει ἐν κύλῳ μικρῷ. Τὰ Ἑλληνικὰ πλοῖα ἴστανται ἀρίστερα τοῦ πίνακος, μεταξὺ δ' αὐτῶν διακρίνεται ἡ ἱερὰ ναῦς, ἐφ' ἧς ὁ ἱερεὺς οὕει τοῖς θεοῖς· δεξιὰ δὲ τὰ Περσικὰ πλοῖα, ὧν προσέξγει ἐν θαυμασίῳ πλούτῳ καὶ χλιδῇ ἡ τῆς Ἀρτεμιδίας, ἥτις ἴστανται ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὑπὸ σκηνῇ, περιστοιχιζομένη ὑπὸ πολλῶν γυναικῶν αὐτῆς καὶ δούλων. Τὸ κέντρον τοῦ πίνακος κατέχει μὲν παλῶν πλοῖον, ὅπερ πλὴγὲν θανάσιμως ὑπὸ ἑλληνικῆς τριήρεως μέλλει ὅσον οὕτω νὰ βιοισθῇ, ἐν ᾧ περὶ αὐτοῦ φαίνονται τὰ συντριμμένα ἄλλα πλοῖα καὶ νεκροί, ἄλλοι μὲν νεκροί, ἄλλοι δὲ ἐπιπλέοντες τῶν κυμάτων.

— Ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῷ τελευταίῳ φυλλῷ τοῦ «Παρνασσῶ» μεταφράσεις ἐκ τῶν «Ποιητικῶν μελετῶν» τοῦ Ἀμαρτίνου εἰς καθαρῶσαν γλῶσσαν ὑπὸ τοῦ κ. Σ. Βάλου γνωστοῦ καὶ ἐξ ἄλλων ποιητικῶν ἔργων. Μεταξὺ τῶν μεταφρασθέντων περιλαμβάνεται καὶ ἡ περιπαθὴς Ἰλμὴν τὸ πέμπτον ἡδὴ μετενεχθεῖσα εἰς ἑλληνικοὺς στίχους. Διότι ἐκ τούτου κ. Βάλου, μετέφρασεν αὐτὴν ὁ κ. Α. Βλάχος, ὁ